

**צוות „העולם הזה”
ממשיך בגילויים
על המתרחש
בתברה העירונית
המגלגלת מיליוני
שקלים בשנה**

מרכז הקונגרסים החדש, ההולך ונבנה במרכזו של שטח היריד, הוא פאריצירתו של המנכ"ל יעקב בריגרא. חלק עצום של הבניין — בחזית ובצד דים — מכוסה בלוחות-שיש מלוטשים והדורים. כל השיש הזה הוא מתוצרת איטליה, המפיקה את השיש הטוב שב עולם. מאות המטרים של הקירות המרוי צפים בשיש עלו עשרות מיליוני לירות, אך בריגרא טוען שזו אינה אשמתי. היה זה ראשהעיריה, שלמה להט, שדרש כי הבניין ירוצף בשיש מתוצרת פה דרש בשיחה עם צוות העולם הזה הסביר בריגרא את עניין השיש.

בר-גרא: על מרכז הקונגרסים יצא מיכרו כללי, על הכל. לגבי השיש, הוא היה חלק מהמיכרו של „סולל-בונה”. באיזשהו שלב „סולל-בונה” לא היה יכול לספק, או לא רצה אפילו, ואמר לנו בפירוש שהוא לא רוצה לספק שיש מתוצרת חוץ, כי ראשהעיריה פה דרש שיהיה יותר יפה...

העולם הזה: לך לא היה עסק עם זה שקיבלו הצעה שהיא יקרה יותר מכל ההצעות האחרות?

בר-גרא: עם כל דבר יש לי עסק. קודם כל, אני לא מתחמק משום דבר שהיה לי עסק איתו. פה לא נעשה דבר בלי ידעתי. עם השיש: הבניין הזה בכלל לא היה צריך להיות מכוסה שיש מההתחלה. ראשהעיריה בתקופה מסויימת בא ודרש שיש. אני באתי למועצת המנהלים, ויש החלטה, וגם אמרנו כמה בערך זה יעלה, ויש החלטה לעשות שיש...

אני גם יודע שנלקחתי להרצליה (אל הקבלן) לראות את השיש. זה שיש איטלקי, ואני יודע שהיו הוצאות שונות. אם אתה שואל אם אני יודע שהיה מיכרו או לא, אני מניח שכן, אבל אני

בר-גרא: כן, כן, כן, בפירוש! לראשהעיריית תל-אביב, מסתבר, יש גירסה אחרת. דובר העיריה, רוני רימון, העביר את תגובתו לטענה של בריגרא: אמת הדבר שראשהעיריה סייר במרכז הקונגרסים, ואמת היא שראשהעיריה ביקש שחזית הבניין תהיה יפה. „כמו במקומות אחרים”. אבל ציץ' מכחיש בתוקף רב שהוא דרש כי החזית תרוצף בשיש. הוא לא דיבר כלל לא על שיש, ולא על שיש תוצרת חוץ.

מי, אם כן, קיבל את ההחלטה, כי בניין-הקונגרסים ירוצף בשיש יקר, ב מחיר מאות אלפי דולרים? בריגרא מ טיל את האחריות על ראשהעיריה, ציץ' אומר: לא היו דברים מעולם. האם יתכן שבריגרא קיבל את הרעיון להתקין לוחות-שיש יקרים בחזית בניין הקונגרסים, פשוט מפני שהוא אוהב שיש? ביתו של בריגרא נמצא באחת השכונות היקרות ביותר בישראל, שכונת הילל שברמת-גן. הבניין, הניצב על גבעה קי טנה, הוא בן שתי קומות, ויש בו מאות רבות של מטרים רבועיים למגורים. חלק נכבד מקיר הבניין מכוסה בלוחות- שיש יקרים. יתכן שלבריגרא יש פשוט חולשה לשיש, והחולשה הזאת עלתה לי משלמיהמיסים התל-אביבי ביוקר רב.

החזיה

שריר וקיים

נראה שהמנכ"ל הנמרץ של מרכז הירידים אינו חס על רכוש הציבור. לעומת זאת הוא מתגלה כאיש זהיר ביותר כשמדובר ברושם של אנשים פרטיים. שמואל צמח, למשל, האמרגן של מרכז-הקונגרסים, הוא אחד האנשים שבריגרא חס על כספם. קשה להבין נדרך אחרת את משמעות החזיה ש נחתם בין בריגרא ובין צמח בדבר ה זיכיון אחרת לצמח. לפתוח מיסעדה ב מרכז-הקונגרסים.

שמואל צמח קיבל את המיכרו על הפעלת אולם הקונגרסים והמינוגים ש לצידו. על עניין המיסעדה עדיין לא דובר עימו. על מה שקרה מספר ה מנכ"ל.

בר-גרא: עם בניית מרכז הקונגרסים התעוררה בעייה של מיסעדה אהל-ה קארט. לפני כשלושה-רבעי שנה בדקנו את האפשרות, אני אישית ומועצת-המני חלים. ניהלנו משא ומתן. היתה קבוצה אחרת של מיסעדת „מינוי”, וקבוצה שניה, ירושלמית. שתי הקבוצות, אחרי מו"מ, הגיעו למסקנה שלא כדאי להם, מיסעדה כמו שביקשנו, 300 מקומות בפנים, 400 מקומות בחוץ.

תוך כדי המו"מ (על הפעלת בניין הקונגרסים) עם אותו צמח, כששאלתי אותו איך הוא יפעיל את המינוגים, הוא אמר שיש לו אח העוסק בקייט רינג ושדרכו הוא חושב להפעיל שאלתי אותו אם הוא יהיה מוכן גם לעשות מיסעדה, ונתנו לו, נדמה לי, לשלושה חודשים או לארבעה חודשים אופציה —

בר-גרא נגד ציץ':

מי דרש

שיש מחו"ל?

מי משקר - המנכ"ל, המוען שראשהעיריה הזמין שיש תוצרת-חוץ

או ציץ', האומר: „להד"ם.” מדוע לא היתה ביקורת במרכז הירידים?

מדוע קיבל האמרגן צמח זיכיון למיסעדה בת 700 מקומות?

שחוא לא לקח אותה, דרך אגב. היא כבר חלפה ועברה והיא איננה. ורבותי, עד היום אין מי שרוצה לעשות את המיסעדה.

לדברים אלה של בריגרא אין שום קשר אל המציאות. ההסכם בין בריגרא ובין האמרגן צמח נחתם ב-21 בספטמבר 1982. ועד היום יכול היה שמואל צמח להודיע בכתב עד ה-1 בפברואר 1983 כי אין ברצונו לקבל את הזיכיון ואת, ורק אז, לא יהיה כל תוקף להסכם. צמח לא הודיע לבריגרא שהוא מבקש לבטל את ההסכם — ההסכם עדיין ב רשותו. בניגוד גמור לדברי בריגרא, כי אילו „האופציה חלפה ועברה והיא אינ נהא. ועד היום אין מי שרוצה לעשות את המיסעדה.”

קשה להניח שמישהו יסכים לוותר על חוזה כה גרדי, כפי שחתם עליו ברי גרא. האמרגן צמח מקבל לידיו מיסעדה

שלושה וחצי מיליון שקל יותר. מועצת- המנהלים אישרה את זה. **העולם הזה:** תוצרת חוץ? **בר-גרא:** כן, כן, כן. זה ראשהעיריה דרש את זה. **העולם הזה:** תוצרת חוץ?

הבעל-בית עליו. לי יש מועצת-מנהלים. באתי אליה, דיווחתי, ומועצת-המני חלים החליטה באותה ישיבה שיהיה שיש תוצרת חוץ... כתוב בפירוש בפרד טוקול של אותה ישיבה של מועצת- המנהלים שזה יעלה, אם אני לא טועה,

לא מוכן להישבע ברגע זה, אבל שהיו כל מיני הצעות שונות שאני ראיתי אותן ושאני הסכמתי לקחת את אלוני הזה מתוך הסיבה... זה אני זוכר.

העולם הזה: שהוא יקר יותר ב עשרות אלפי דולרים? **בר-גרא:** שהוא יקר יותר, כן, כן, בהחלט, כי זה דבר אחר. **העולם הזה:** למה בלי מיכרו? **בר-גרא:** אני לא אומר שבלי מיכרו... **העולם הזה:** אתה אומר שיכול להיות שלא.

בר-גרא: כי תראה, תחלק הכללי זה לא שאלה של מיכרו או לא מיכרו. הכל היה במיכרו של הבניין הזה. אני אומר שבשלב מסויים הוחלט לשנות. ראשהעיריה, בסיוע, אמר בתוקף שהוא רוצה. ראשהעיריה הוא אמנם בעל- הבית על החברה הזאת, אבל הוא לא

בכתבה הראשונה בסדרה על מעלליו של מנכ"ל החברה העירונית לירידים, יעקב בריגרא, נחשפה פרשת הכיפאות שהוזמנו למרכז ה קונגרסים החדש בתל-אביב. בריגרא סיפר תחילה כי לא היה לו שום קשר לחברה האיטלקית שמכרה את הכיפאות למרכז הקונגרסים, ואחר כך הודה כי נפגש עם סוכן של החברה באנטוורפן שבבלגיה לצורך הזמנה נוספת. באותה כתבה גם דובר בפרשת נסיעותיו המרובות של המנכ"ל לחו"ל, שכמעט כולן הסתיימו, כך או אחרת, בגרמניה שבה הוא שהה במשך שנים ארוכות. בריגרא טען כי כל הנסיעות הללו היו מוצדקות, והכחיש את דבריו של ממלא-מקום ראש העיריה, יצחק ארצי, שאמר כי בריגרא סיפר לו שהוא קיבל כרטיסי חינם מחברת „קאל”. כמובן נסקרה כאתה כתבה הביוגרפיה של בריגרא כפי שהוא הציג אותה — לעומת מימצאי העדום הזה.